

Ἀπεποιήθην ὀργίλως καὶ μετὰ τρόπον δυ-
ναμένου νὰ τὸν διδάξῃ, ὅτι μοὶ ἔκαμνε πρότα-
σιν αὐθάδη. Μ' ἐνόησεν ἀμέσως.

«ὦ, μὴ ἐντρέπεσθε νὰ εἰσέλθητε μετ' ἐμοῦ,
ἐβεβαίωσε μειδιών, ὁ ξενοδόχος μὲ γνωρίζει,
καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν οὐδεὶς εἶναι ἐκεῖ. Θὰ
μᾶς ὀδηγήσωσιν εἰς ἰδιαιτερον δωμάτιον, ἐν
τῷ ὁποίῳ θὰ ἤμεθα μόνοι μετὰ φιάλης οὐγ-
γρικοῦ οἴνου, οἶον οὐδέποτε βεβχίως ἐγεύθητε·
δοκιμάσατε μόνον. Ἡ ἀπώλεια ὀλίγου χρυσοῦ
δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ.»

«Δὲν παίζω, κύριε» ἀπήντησα ἀρνούμενος
ὀριστικῶς.

«Τοῦτο σημαίνει, ὅτι δὲν παίζετε μετ' ἐ-
μοῦ· καλῶς· μὴ παίζωμεν λοιπόν. Ἄς πῖωμεν
ἐν ποτήριον τοῦ πράγματι ἐξαιρέτου ἐκείνου οἴ-
νου. Ὁ ξενοδόχος τὸν λαμβάνει κατ' εὐθειαν ἐκ
τῆς πηγῆς.»

«Οὔτε πῖνω, κύριε.»

«Ἄ, εἰσθε πράγματι πρότυπον εὐγενείας.
Συγχαίρω τῇ ὠραίᾳ· Ἀγγελικῆ.»

«Μὴ ἀναφέρετε τὸ ὄνομα τοῦτο», ἀνέκραξα
μετ' ὀργῆς.

«Διατί; ἠρώτησε παίζων μὲ τὸ βιβδίον
τοῦ εἶναι ὠραῖον καὶ πολὺ προσφιλὲς εἰς ἐμέ.
—Εἶναι ὄνομα τόσον ἀξιεῖραστον, ὅσον ἀτυχῆς
εἶναι ἡ νέκ. Ἡ Ἀγγελικῆ εἶναι ἀξία...»

«Νὰ σιωπήσητε», ἀπεκρίθη.

«Ἴσως ἔχετε δίκαιον», εἶπεν αἴφνης σοβαρῶς
καὶ μετὰ τινος μελαγχολίας. Πιστεύσατέ με,
δὲν λυπούμαι τίποτε περισσότερον.—Ἀλλὰ τί
γνωρίζετε ὑμεῖς περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως;»

«Οὐδὲν, οὐδὲν», ἐβεβαίωσα ἀπομακρυνόμενος.

Ἐλαβε τὸν θρακίονά μου. «Ἄς εἰσέλθωμεν·
μὴ παίζετε, μὴ πίνετε. Θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱ-
στορίαν, ὡς πράγματι συνέβη.—Ἐὰν ὁ θεὸς μου
δὲν μὲ ἀπεκλήροεν...»

Ἀπέσυρα τὸν θρακίονά μου καὶ ἐστάθην ἐνώ-
πιόν του εἰς θέσιν ἀπειλητικὴν. Ἐγνώριζον, ὅτι
ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν θὰ ἐλάμβανον πληροφο-
ρίας περὶ παντὸς ὅ, τι εἶχεν ἀποσιωπήσει ἢ
Ἀγγελικῆ, ὅ, τι ἐδικαιολόγει τὴν πρὸς ἐμέ συμ-
περιφορὰν τῆς. Ἄλλ' ἤτο ἀντιπαθητικώτατον
εἰς ἐμέ ν' ἀκούω τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὀμι-
λοῦντα περὶ γυναικὸς, ἥτις πρὸ μιᾶς ἔτι ὥρας
ἐθωπεῖτο ὑπ' ἐμοῦ ἀγνή, καὶ ἥτις ἔτι καὶ νῦν
δὲν ἀπεξενώθη τῆς ὀδυνηρῶς παλλομένης καρ-
δίας μου.

Ἀκόμη μίαν λέξιν, καὶ σᾶς ῥίπτω κατὰ
γῆς. Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ μεθύητε μὲ τὰ χρήμα-
τα, τὰ ὁποῖα ἐπητήσατε παρὰ πτωχῆς βιολι-
στρίας, καὶ δὲν θὰ αἰσχυνηθῆτε ἐπομένως νὰ
εἰπῆτε καὶ πᾶν ψεῦδος, τὸ ὁποῖον ἐγγίζει τὴν
τιμὴν τῆς. Ἐὰν αἰσθάνεσθε ἑαυτὸν ἔνοχον, εἶ-
ναι αὐτὸ τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου δύνασθε νὰ
ἐξαγνισθῆτε πλησίον αὐτῆς; Ἐὰν εἴχετε κόκ-
κον φιλοτιμίας, ἠθέλετε ἐργασθῆ ὑλαὶς δυνά-

μειν, ἵνα ἀποφύγητε τὴν ταπεινώσιν νὰ δεχθῆ-
τε παρ' αὐτῆς συνδρομὴν.»

Ἐψωσε τὴν κεφαλὴν· «Νὰ ἐργασθῶ! εἶπεν
ἀρνητικῶς· εἰσθε ἀσταῖος. Νὰ ἐργασθῶ! Τί νὰ
ἐργασθῶ; Ποῦ νὰ ἐργασθῶ, καὶ ἀντιποίας ἀμοι-
βῆς; Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ μεταβῶ εἰς τὴν Ἀμερι-
κὴν, ὅπου οὐδεὶς μὲ γνωρίζει, τότε μάλιστα.
Ἄλλὰ πρὸς τοῦτο χρειάζονται χρήματα, καὶ
περισσότερα παρ' ὅσα ἡ Ἀγγελικῆ ἠδύνατο νὰ
εὔρῃ, ἐὰν ἤθελε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ ἐμέ. Ἐδῶ δὲν
ὑπάρχει ἐργασία δι' ἐκπεπτωκότα εὐγενῆ. Τὸ
χαρτοπαίγιον μόνον καὶ ἔπειτα ὁ οἶνος, διὰ
ν' ἀπαλλαγῇ τις ἐπὶ τινὰς ὥρας πάσης φροντί-
δος. Ἐν Ἀμερικῇ ἠθέλην εἰσθαι ἴσως ἀντάξιον
τοῦ κόπου νὰ κατεργάζηται τις λίθους μὲ χεῖ-
ρας τραχείας. Ἄλλ' ἔως ἐκεῖ ὁ δρόμος εἶναι
μακρὸς.—Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἐνοχλήσω περισ-
σότερον, κύριε. Δὲν ἔχω δὲ ἀνάγκην σοφῶν
συμβουλῶν. Χαίρετε!»

Ἐχαιρέτησε καὶ ἔγειεν ἀφαντος ὑπὸ τὸν ἐ-
ρυθρὸν φανόν.

I. M.

*Ἐπεται συνέχεια.

Παράδειγμα φιλοπάτριδος ἀφοσιώσεως.—
Ὅτε ὁ ἐκ τῶν φιλικῶν Ἀριστείδης Παπᾶς, ἀ-
πεσταλμένος ὑπὸ τοῦ Ὑψηλάντου πρὸς τὸν Μι-
λόσην, συνελήφθη ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς ἀστυνο-
μίας, ἐγένετο αὐτόχειρ ἀφοῦ κατέστρεψε τὰ
ἔγγραφα ὧν ἦτο κομιστής.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Καταγωγή, γλῶσσα καὶ ὄνομα τῶν Βλάχων.

Μεταξὺ τῶν λαῶν ἐκείνων, οἵτινες μετὰ τὴν
πτῶσιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἔμειναν
ὑποκείμενοι ὑπὸ τὸ Ὄθωμανικὸν σκῆπτρον,
τουτέστι τῶν Μολδαυῶν, Βουλγάρων, Σέρβων,
Ἀλβανῶν καὶ Ἑλλήνων, ἀπάντων τούτων χρι-
στιανικῶν λαῶν, εἶναι καὶ οἱ Βλάχοι.

Οἱ Βλάχοι, ὡς καὶ οἱ κατὰ τὴν γλῶσσαν
αὐτῶν συγγενεῖς Μολδαυοὶ, εἶναι ἀπόγονοι τῶν
παλαιῶν Γετῶν καὶ Δάκων, λαῶν Θρακικοῦ
γένους, ὅπερ ἦτο τὸ πολυπληθέστερον, κατὰ
τὸν Ἡρόδοτον (Ε', 3), μετὰ τοὺς Ἰνδοὺς, κα-
τοικησάντων ἐκεῖ ἐξ ἀπροσδιορίστων ἑκατον-
ταετηρίδων.—Τὴν Θρακικὴν γλῶσσαν τῶν ἐ-
πέκεινα τοῦ Ἰστρου Δάκων καὶ Γετῶν κατε-
πόντισεν ἡ Ῥωμαϊκῆ, ἀφοῦ ὁ Τραϊανὸς πολε-
μήσας (101-107 ἐκ Χρ.) τοὺς λαοὺς τού-
τους κατέστρεψε καὶ ὑπέταξεν αὐτοὺς εἰς τὸ
Ῥωμαϊκὸν σκῆπτρον. Ἀποικίαι Ῥωμαϊκαί, νό-
μοι Ῥωμαῖκοι καὶ κυβερνήσεις ἐξήπλωσαν τὴν
Ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν εἰς τὴν Δακίαν, ἀλλὰ δὲν
ἐξήλειψαν τὴν φυσικὴν καὶ ἐγχώριον. Προσέλα-
βεν αὕτη πολλὴν τῆς Ῥωμαϊκῆς γλώσσης ὕ-
λην, διετήρησεν ὅμως τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἰ-
δικῆς τῆς, καὶ ἐν γένει κατὰ τοὺς τύπους καὶ
τὴν σύνταξιν τῆς μετεχειρίσθη τὴν Θρακικὴν

της ιδιότητά τοῦθ' ὅπερ εἶχεν ἀρχίσει πολὺ πρότερον νὰ γίνεταί εἰς τοὺς ἐντεῦθεν τοῦ Ἰστρου λαοῦς.

Ὅλοι οὗτοι οἱ λαοὶ, οἱ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων δηλονότι κρατούμενοι, ὀνομάζονται κοινῶ ὀνόματι Βλάχοι. Ἡ ἀρχὴ ὁμοῦ τοῦ ὀνόματος τούτου ἐγένετο εἰς τοὺς Δάκους, ἔπειτα δὲ μετεδόθη καὶ εἰς τοὺς ἐντεῦθεν τοῦ Ἰστρου λαοῦς. Τοὺς ὀνόμασαν δὲ οὕτως οἱ ἐν τῇ Τρανσυλβανίᾳ κατοικοῦντες Γερμανοὶ, (ὡς ἔκριεν ἀνὴρ φιλολόγος καὶ σοφὸς πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν),¹ οἵτινες διὰ τὴν Ῥωμαϊζούσαν γλῶσσάν των ὑπελάμβανον αὐτοὺς Ἰταλοῦς. Τούτους δὲ οἱ μεσημβρινοὶ Γερμανοὶ ὀνόμαζον Βάλλους ἐκ τῶν πλησιοχώρων των Ἰταλῶν, οἵτινες ὀνομάζοντο Βάλλοι (Γάλλοι ἐντὸς Ἀλπεων).² Οἱ δὲ εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετοικησάντες Γάλλοι ὀνομάσθησαν Βάλλοι (Walli) ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, λέγω τοὺς Ἀγγλοσάξωνας, καὶ ἡ χώρα των Βαλία (Walia καὶ Ἀγγλιστὶ Walis) καὶ τὴν σήμερον τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν ὀνομάζουσιν οἱ Γερμανοὶ Βαλλικὴν (Wallische). Ἐκ τοῦ Βάλλος λοιπὸν ἔγεινε κατὰ μὲν τὴν προφορὰν τῶν Γερμανῶν Βάλ ἢ Βαλὰχ (Wal, Wallach), κατὰ δὲ τὴν τῶν Σλάβων Βλάχ (Wlach) καὶ ἐκ τούτου Βλάχος. Κυρίως ὁμοῦ οὗτοι, οὔτε Βλάχοι, οὔτε Ῥωμαῖοι εἶναι, ἀλλ' οἱ μὲν εἶναι Δάκοι, οἱ δὲ Μακεδόνας, οἱ δὲ Θετταλοὶ, οἱ δὲ Ἕλληνας.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Κ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ.

Ὅλιγον ὄξος καὶ ὀλίγα λάχανα κερδαινόμενα διὰ τῆς ἐργασίας, εἶνε γλυκύτερα καὶ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ ἀρνίου, ἅτινα δωρεῖται ὁ δῆμαρχος. (Ἀπόφθεγμα Περσικόν).

Πρὸς σαφῆ ἐξηγήσιν τῆς ἐνοίας τοῦ ἀποφθέγματος τῶν Γάλλων: Du sublime au ridicule il n'y a qu'un pas, ἥτοι ὅτι συνορεύουσι τὸ ὑψηλὸν καὶ τὸ γελοῖον, καταλλήλотаτα νομίζομεν τὰ κατωτέρω δύο παραδείγματα.

Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΥΨΗΛΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΓΕΛΟΙΟΝ

Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Σουλτάν-Σελίμ. Ἀ' ἀναγινώσκειται ἡ ἐπομένη ἀπλῆ, ὠραία καὶ σύντομος ἐπιγραφή: «Ἐν ἔτει 926 ὁ Σελίμ μετέβη εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν, ἀφείς τὴν ἐγκόσμιον τῷ Σουλεϊμάν.»

Ἐν τῷ νεκροταφείῳ Πειραιῶς, ἐπὶ τινος τάφου, ἀναγινώσκειται τὸ ἐξῆς ἐπιτύμβιον:

Ἐδῶ εἰς τοῦτον, ἄνθρωπε, τὸν τάφον ὅπου ἄλειπες

Ἐν μέσῳ τόπου θλιβεροῦ,

Κοιμᾶται, ἀναπαύεται, ὁ Γιαννακὸς Γισελέπης

Κ' ἡ σύζυγός του ἡ Φλωροῦ.

Ἀφῆσας τὴν πατρίδα τοῦ Θετταλομνηστῆ

Μὲ σίδηρον ὠπλίσθη,

Κ' εἰς τῆς ἐπαναστάσεως τὴν ζάλην τὴν ἀγρίαν

Ἐνδόξως ἠγωνίσθη.

1. Ἰωάννης Λευγγαλίους ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ γραφείῳ

Πανδέκτη τῆς τουρκικῆς ἱστορίας.

2. Διότι ἡ Γερμανικὴ γλῶσσα μεταβάλλει τὸ Γ ἐπὶ πολλῶν κυρίων καὶ ἐθνικῶν ὀνομάτων εἰς W ἢ B, οἷον Βιλίμερος, Γιλίμερος (Wilimer ἀντὶ Gilimer), Βέλφιοι, Γουέλφιοι.

Κατόπιν εἰς τοῦ Πειραιῶς τὴν γῆν οἰκοδομήσας
Πρῶτος οἰκίαν ἐκλεκτὴν,
Καὶ μετὰ τῆς συζύγου του ἑνδεκα χρόνους ζήσας
Διέπρεπεν εἰς ἀρετὴν.

Τὴν σύζυγον τοῦ ἔξαφνα ὁ Θάνατος φρουάτων

Ἀφῆρπασεν ὡς ὄμμα.

Τὴν ἠκολούθησεν εὐθὺς καὶ τότε τὰ ὄστα των
Κοιμῶνται σ' ἓνα μνήμα.

Τὸν τάφον ὅπου κείτεται αὐτὸς καὶ ἡ πιστὴ του,

Ἐγείρουσιν μετὰ στεναγμῶν,

Νικόλαος κ' Ἀδύερης, οἱ ζῶντες ἀδελφοὶ του,

Εἰς τὴν κοιλάδα τῶν κλαυθμῶν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἡ εὐτυχία εἶνε ἡ σφαῖρα ἣν τὸ παιδίον διώκει ἐφ' ὅσον κυλιέται καὶ λακτίζει ἄμα σταματήσῃ.

* * Μόνον οἱ οὐδὲν ἔχοντες εἶνε ἔτοιμοι νὰ μοιράσωσιν ἀδελφικῶς τὰ πάντα.

* * Ὁ ἐπιμελῶς φροντίζων νὰ μὴ δώσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους οὐδεμίαν ἀφορμὴν κακολογίας τοῦτο μόνον κερδαίνει, ὅτι ἀναγκάζει αὐτοὺς νὰ τὸν συκοφαντήσωσι.

* * Ἡ παροχὴ συμβουλῶν τοῦτο ἔχει τὸ καλόν, ὅτι διασκεδάζει τὸν παρέχοντα καὶ εἰς οὐδὲν ὑποχρεοῖ τὸν λαμβάνοντα τὴν συμβουλήν. (Ἀλφόνσος Κάρ).

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς ὀδονταλγίας.

Εἰς τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἀγγέλλει ἡμῖν τὸ ἀκόλουθον ἀπλόστατον κατὰ τῆς ὀδονταλγίας φάρμακον: Λάβε τεμάχιον χάρτου Rigollot (εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία), ἴσον ἐνὶ πενταλέπτῳ, βύθισον αὐτὸ ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος, καὶ θέσε το ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς παρειᾶς, πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ πάσχοντος ὀδόντος. Κράτησον τὸ καυστικὸν τοῦτο φάρμακον ἐπὶ ἐν τέταρτον περίπου τῆς ὥρας μετὰ τοῦ μανδηλίου καὶ ἐπανάλαβε διὰ δευτέραν φορὰν τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ἐν περιπτώσει ἀτελοῦς ἀποτελέσματος. Σπανιώτατα ἐν τούτοις νὰ μὴ ἀρκέσῃ μία μόνη χρῆσις.

Ὁ ἔχωρ ὄτα ἀκούειν ἀκουέτω... ὁ δὲ πάσχοντας ὀδόντας ἐπωφεληθήτω!

Ἡ πρὸς τὸ θεῖον πεποίθησις εἶνε ἐν τῶν ἰσχυροτέρων παντὸς ἔθνους ἠθικῶν ἐλατηρίων· ἀλλ' ὅταν ἡ πεποίθησις αὕτη καταντήσῃ εἰς τὴν ὑπερβολὴν τοῦ νὰ ἀποκλείῃ πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν, καὶ νὰ λημονῇ τὸ ἀρχαῖον πάτριον ἡμῶν παράγγελμα «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει», τὸ θεῖον ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ αὐτοῦ εἴμπορεῖ νὰ σώσῃ ἅπαξ ἢ δις τὸ ἔθνος τοῦτο, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐγκαταλιμπάνει αὐτὸ εἰς τὴν τύχην του· διότι τὸ θεῖον τιμωρεῖ, δὲν βραβεύει τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν ἀφροσύνην.